

Medlems Side, ser jeg ikke meget lyst paa dets Gennemførelse i denne Samling, skønt jeg ellers rigtignok mener, at vi har syslet tilstrækkeligt meget med denne Sag, og at det vilde have været i høj Grad ønskeligt, om vi i Aar kunde være komne til et Resultat. Jeg anbefaler Forslaget paa egne og Meningsfællers Vegne.

Rottbøll: Efter de Udtalelser, der faldt fra Højres Ordfører (Piper), og dem, der nu fra Regeringspartiets Ordfører (J. Pedersen) faldt om, at Regeringen i og for sig paa Forhaand havde opgivet dette Lovforslag, idet den havde fremsat et andet i den ret sikre Forvisning om, at det her foreliggende ikke blev til noget, er der ikke stor Anledning til at komme dybere ind paa det. Jeg har i nogen Grad den samme Tro som Regeringspartiets ærede Ordfører, at man ikke er saa overordentlig begejstret i dette høje Ting over dette Lovforslag, hvilket ogsaa til Dels fremgik af den Udvalgsberetning, der blev afgivet i Fjor. For øvrigt udtalte jo Beretningen, at man ikke ønskede den Gang at fremme Sagen, før man havde set, hvad det blev til med Statsskatteloven, idet man gjorde gældende, at det vilde være rimeligt at forme dette Lovforslag i Overensstemmelse med de Bestemmelser, der blev vedtagne i Statsskatteloven. Det har jo ogsaa vist sig, at denne Udtalelse fra Landstingets Flertals Side var fuldstændig rigtig, idet man nu efter Statsskattelovens Gennemførelse har maattet tage en hel Del Hensyn til disse og derved har maattet forandre dette Lovforslag, hvad der ogsaa vilde have været nødvendigt, hvis vi havde gennemført det i Fjor.

Da vi har haft Sagen for i tidligere Tid en 2—3 Gange, skal jeg ikke fordybe mig ret meget i Einzelhederne. Jeg skal kun udtale mig om et Par enkelte Punkter, som særlig har stødt mig i dette Lovforslag, og jeg skal da først nævne § 7 og den Bestemmelse, som staar der om, at man skal ansættes til Skat af 4 pCt. af den Kapital, man har indestaaende i fast Ejendom. Den ærede første Taler har allerede gjort opmærksom paa det temmelig absurde heri, og den ærede sidste Taler har sluttet sig til det, saa jeg haaber i alle Tilfælde, at dette kan gaa ud af Loven. Jeg ser, at man dog har været saa hensynsfuld overfor Ejendommene, at man har sagt, at „hvis Ejendommen i det forud for Ligningen liggende Kalenderaar (Regnskabsaar) ikke har givet et Overskud, der svarer til den saaledes beregnede Indtægt, bliver det Beløb, hvormed Indkomsten efter foranstaaende

er forøget, ikke at forhøje med Kildetillæg efter nedenstaaende Regler”. Det er dog en lille Reservation, som jeg for øvrigt synes ikke saa strengt tiltrænges. Lovforslaget mener altsaa, at hvis dette ikke havde staaet, skulde man, hvis man havde Underskud paa sin Ejendom, ikke alene betale Skat af sit Underskud, men oven i Købet have et Tillæg, fordi man har den Lykke at have en Ejendom, der giver Underskud. Ja, det er en temmelig stram Bestemmelse, og den Indskrænkning i Beskatningen af denne Ejendom, der her findes, synes jeg i og for sig ikke behøves, for det vilde dog være for groft at beskatte den saaledes. Man har fra anden Side — jeg tror, det var nede i Folketinget — foreslaaet disse 4 pCt. forandret til 2 pCt.; men jeg mener overhovedet, at denne Vej er ufarbar. Man betaler jo Skat af sin Indkomst af Ejendommen, og man betaler Ejendomsskyld o. s. v.; at man saa ogsaa skal betale, hvis der er Underskud, er der dog ikke ret megen Mening i.

Dernæst er der Bestemmelserne om Forhøjelserne og om Fradragene eller Nedsættelserne. Efter disse Bestemmelser skal Skatteindtægten kunne forhøjes med indtil 35 pCt. og nedsættes med indtil 75 pCt.; ja, Indtægter over 15,000 Kr. skal endogsaa kunne forhøjes med 50 pCt. Dette er en betydelig Ændring i den gældende Lov, og jeg tror en højst uheldig Forandring. Disse Regler om Nedsættelser og Forhøjelser, som i og for sig maa siges at have nogen Berettigelse, anvendes nemlig de forskellige Steder paa højst mærkelige Maader, og der gøres derved ikke Ret og Skel. Maaderne, hvorpaa de kan anvendes, er forskellige; men der er bl. a. den, at man i en Kommune, hvor man har nogle enkelte større Skatteydere, kan tage en almindelig Nedsættelse over hele Linien for Flertallet af Skatteyderne og lægge Forhøjelsen udelukkende paa disse enkelte større Skatteydere. Derved rammer man disse håardt, idet Forskellen mellem Skatteprocenten og Ligningsprocenten derved bliver meget høj, og at det anvendes paa denne Maade, gør det lidet tiltalende yderligere at forhøje disse Tillæg. Jeg tror derfor, at man i alle Tilfælde paa dette Punkt skal blive staaende ved det, man har i den gældende Lov. Det er ganske sikkert, at det de fleste Steder virker — jeg vil ikke sige som den ærede første Taler, at det virker tilfredsstillende, for det gør en saadan Skattelov nu engang sjældent, men dog nogenlunde rimeligt. Det, der væsentlig kunde tale for at forandre disse Tillæg og Fradrag, er egentlig det, at